

□□□□□□ Începând de astăzi, 5 noiembrie, de la ora 20.30, cel mai bun serial românesc din ultimii ani revine pe HBO.

□□□□□□ În derivă are un nou regizor, Constantin Popescu (*Portretul luptătorului la tinerețe, Principii de viață*),
35 de episoade, câteva nume vechi, dar și câteva noi: Marcel Iureș, Victor Rebengiuc, Tamara Crețulescu, Liliana Tofan, Andreea Bibiri, Bogdan Dumitrache, Daniel Hurdac, Crina Semciuc.

Pentru Constantin Popescu, care a filmat toate episoadele, cu excepția primelor cinci, realizate în colaborare cu Adrian Sitaru, a fost o muncă de 4 luni, cinci zile din șapte. Un job full time în care marea provocare a fost să dinamizeze un serial al cărui format original înseamnă un tablou static, cu doi oameni vorbind în camera terapeutului.

„Mi s-a părut provocator să faci un serial dinamic cu camera fixă. Nu e imposibil, dar devine dificil în momentul în care nu ai la dispoziție suficient timp. Nu îi poți ține pe actori la nesfârșit ca să filmezi detalii cu scobitori, cărți și mese. E mult text de filmat și când vine vorba de detalii se pune problema când să le filmezi, că totul are deja o ordine bine stabilită”, spune Constantin Popescu într-un scurt interviu acordat Filmreporter.ro în care explică, printre altele, cât de importantă este relația stabilită cu actorii la un drum atât de lung.

Primele 5 episoade ale sezonului al doilea **În derivă** sunt disponibile gratuit pe HBO GO, începând tot din 5 noiembrie.

Patru luni de filmare. În derivă a fost un soi de job full time?

Da, nu mai poți face nimic altceva. Sau, cel puțin, așa a fost în cazul meu. Oricum, există o anumită comoditate în a filma în platou – nu te plouă, nu te ninge etc. Uneori, te duci la filmare ca la birou, pleci dimineața la aceeași oră, te întorci seara. Noi ne-am dat seama că se schimbă anotimpurile după orele la care răsărea și apunea soarele. Am început pe întuneric și s-a făcut din ce în ce mai multă lumină.

Cum de ai acceptat să regizezi de unul singur tot sezonul? Primul a fost împărțit de Adrian Sitaru și Titus Muntean.

Nu știu exact detaliile astea, mie mi s-a propus proiectul și am acceptat. M-am înțeles foarte bine cu Sitaru la primele episoade și chiar m-a ajutat foarte mult, mi-a dat niște ponturi, pentru că eu nu eram deloc familiarizat cu zona asta. Și Adrian Silișteanu, care avea experiența primului sezon, a fost de foarte mare ajutor. Toți trei ne-am întâlnit la început și am decis să facem o chestie puțin diferită de primul sezon.

În ce sens diferită? Care a fost primul lucru pe care l-ați fi vrut altfel?

Să fie mai dinamic. Oricum tabloul e static prin definiție – doi oameni care stau de vorbă – și, na, cât de mult poți să stai cu camera așa? Formatul standard cerea să fie folosită camera fixă și nu cea din mână, iar eu nu m-am opus la asta, am luat-o ca atare, ba chiar cred că a fost bine. Mi s-a părut provocator să faci un serial dinamic cu camera fixă. Nu e imposibil, dar devine dificil în momentul în care nu ai la dispoziție suficient timp. Nu îi poți ține pe actori la nesfârșit ca să filmezi detalii cu scobitori, cărți și mese. E mult text de filmat și când vine vorba de detalii se pune problema când să le filmezi, că totul are deja o ordine bine stabilită, iar în pauzele de masă echipa mai trebuie să și mănânce și tot așa.

Un serial presupune o ordine pe care eu nu mi-am imaginat-o atât de riguroasă și dacă nu o respecti și nu te adaptezi la ea, nu reușești să filmezi tot ce ți-ai propus de dimineață. Și începe să-ți pară rău la montaj. De ce nu am filmat aici așa? Dar partea asta de ce n-am prins-o? Și tot așa.

Am văzut, în episodul cu Victor Rebengiuc și Marcel Iureș, că ați filmat de sus, ceea ce nu-mi amintesc să fi văzut în primul sezon.

Am vrut să spargem un pic monotonia. Bine, a fost monotonie în primul rând pentru noi, că filmezi de 30 de ori din același unghi și muți camera 25 de cm mai încolo și o iei de la capăt... Și începi să te gândești: oare nu se plictisește lumea? Ne veneau tot felul de idei. Uneori știi că e bine, alteori nu.

Dar există dinamismul ăsta în varianta americană sau cea israeliană?

M-am uitat la cea israeliană, dar prea puțin ca să-mi dau seama cât de dinamică este. Știu că unii actori îmi povesteau de cea americană, dar eu am avut alte referințe, tot seriale americane, dar nu de gen.

Noi am încercat să ne apropiem puțin de personajul lui Marcel Iureș. Am vrut să-l umanizăm puțin și să-l văd în momentele lui de singurătate – mâncând, dormind, lucrând la ale lui. Mi s-a părut că e nevoie să-l văd singur și că asta lipsea poate în unele episoade din primul sezon.

Ai lucrat cu scenariștii, ai schimbat lucruri pe parcurs?

Nu am lucrat cu scenariștii deloc, mi s-a părut destul de limpede ce era de făcut din scenariu, așa că am luat fiecare personaj cu Adrian Silișteanu și am discutat cum l-am putea aborda, vizual vorbind, pe fiecare. Mi s-a părut important să variem, dar e foarte greu când ai timpul limitat de filmare. L-am chinuit pe Silișteanu puțin, el se mișcă foarte repede, dar îmi venea mie câte o idee și el îmi spunea printre dinți, săracul: „Da, dar durează două ore numai să pun lumina pe chestia aia, hai să rămână pe mâine”. Și decideam să rămână pe mâine, iar a doua zi o luam de la capăt în ordinea stabilită și nu mai găseam timp de ce vorbisem.

Ce crezi că ți-a ieșit foarte bine la serial? De ce anume ești cel mai mulțumit?

În primul rând de imagine. Îmi place foarte mult cum am lucrat cu Adrian Silișteanu. Și de relația pe care am reușit s-o construiesc cu actorii, pentru că e important să avem încredere unii în alții – eu în ei ca actori, ei în mine ca regizor. Și era greu ce aveau ei de făcut acolo. Foarte mult text. Dacă nu suntem confortabili unii cu alții pe platou, se produc gripaje, se blochează dubbele la același cuvânt și pentru toți înseamnă muncă în plus. De aceea, am încercat să nu ne certăm și cred că aici m-am descurcat cât se poate de civilizat. Și mai cred că tuturor ne făcea plăcere să venim la muncă. Noi ne distrăm uneori foarte tare în spatele camerei, mai trăgeam câte o dublă râzând, mai făceam o glumă.

Ai avut de spus vreun cuvânt la casting?

Da, sigur. Eu am făcut propunerile, împreună cu Adrian Sitaru, și HBO a avut amabilitatea să le accepte.

Mi se pare interesant că personajul lui Rebengiuc aduce foarte mult cu el și e primul personaj care pare cu adevărat desprins de aici.

Da, probabil că scenariul atinge anumite puncte din biografia domnului Rebengiuc... Mi s-a părut impresionant ca un om cu experiența sa – mă refer la proiecte pe care le-a avut și la cele la care lucrează acum – să fie dispus să învețe atât de mult. Era extrem de mult text la un moment dat. Îmi amintesc că a fost o zi – el a fost amabil, a spus la conferință că a avut și 2 pagini pe zi, dar a fost mult mai mult – în care a filmat 8 pagini de text. Vorbea aproape în exclusivitate el. Și când îi spui că mai facem aceste pagini de încă 7 ori, că schimbăm poziția camerei, trebuie să ai extrem de multă răbdare. Iar dumnealui a fost jos pălăria.

Deci unii ar putea repeta experiența unui serial, alții poate că nu.

Nu știu, poate că unii da, alții nu. Dar lucrurile grele, știi cum e, se uită imediat, ele mai sunt

amintite doar la conferințe și interviuri, când te întreabă cineva.

**** sursa - filmreporter.ro